

Arrest

nr. 210 953 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Isse (>Yonis Moussa) te zijn. U werd geboren op 5 november 1985 te Balbala, Djiboutiville, waar u met uitzondering van een periode van 8 maanden in 2014 toen u bij uw tante langs moederszijde in quartier 7 woonde, gans uw leven woonachtig was. U werkte als poetsvrouw/verpleegster in een ziekenhuis. U was ook actief als handelaar.

Februari 2013 sloot u zich aan bij le Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement (MRD).

25 februari 2013 werd u een eerste keer gearresteerd en gedurende 10 dagen vastgehouden in het 5de arrondissement. Na het verstrijken van de 10 dagen werd u vrijgelaten en gewaarschuwd u niet langer in te laten met de oppositie.

1 mei 2014 werd u een tweede maal gearresteerd door de politie en 8 dagen vastgehouden in de cel van het politiekantoor van arrondissement 1. De reden van uw arrestatie was uw lidmaatschap van Mouvement des Jeunes de l'Opposition (MJO). U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u uit MJO zou stappen.

21 december 2015 werd u een derde keer gearresteerd tijdens een bijeenkomst van uw clan Yonis Moussa. U werd een maand gevangen gehouden in Nagar, en vervolgens nog 10 dagen in de gendarmerie in Balbala. Na het ondertekenen van een document waarin u toegaf dat er een complot werd gesmeerd tegen de overheid werd u vrijgelaten.

5 februari 2016 verliet u Djibouti en ging u naar Ethiopië waar u in het huis van uw oom verbleef. 2 maart 2016 reisde u met het vliegtuig met een vals Europees paspoort naar België waar u 3 maart 2016 aankwam. 4 maart 2016 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een originele identiteitskaart (165009, dd. 15/03/2004), een originele lidkaart van MRD (02029676), een originele lidkaart van l' Union pour le Salut National (USN), werkplanningen van december 2011 en september 2015, een administratief certificaat van het ministerie van gezondheid (dd. 29/10/2015), een patent uitgereikt door het ministerie van budget (2451, dd. 16/03/2015), een uittreksel van de geboorteakte (dd. 30/01/1992), een attest opgesteld door Daher Ahmed Farah, president van MRD (dd. 09/05/2017), een attest opgesteld door Saredo Bachir Amina, officiële vertegenwoordigster van MJO Europe (dd. 14/05/2017), verslagen van werkbijeenkomsten van MRD België (dd. 28/01/2017), foto's en verwijzing naar een filmpje op Facebook, een USB stick met foto's en filmpjes, uittreksels van Facebook, een psychologisch attest (Slangen, dd. 14/05/2017), een medisch attest (Dr. Lê Hu, dd. 05/04/2016).

U wijst er tevens op dat u in Djibouti type III werd besneden (infibulatie) en dat u een operatie tot desinfibulatie wenst. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u op 20 juli 2017 (na het laatste gehoor op het CGVS op 26 juni 2017) werd gedesinfibuleerd. U vreest uw familie bij terugkeer naar Djibouti ten schande te brengen, en bovendien uit u een vrees voor herinfibulatie. Ter staving hiervan legt u volgende documenten neer: een paspoort van Le Groupe Pour l'Abolition des Mutilations Génitales de Belgique (GAMS), een medisch attest opgesteld door Dr. Caillet die vaststelde dat u geïnfibuleerd werd en dat u gedeeltelijk gedesinfibuleerd werd vergezeld van een fiche de réponse au référent van Dr. Caillet (dd.02/05/2017) met de vermelding dat u type III werd besneden en dat een desinfibulatie wordt voorgesteld, een attest van het Centre Hospitalier Universitaire Saint-Pierre dat stelt dat u werd opgenomen in het ziekenhuis om een plastie vulvaire te laten uitvoeren en dat een infibulatie vastgesteld werd (dd. 20/07/2017), een attest van Fedasil (dd. 27/07/2017) om te bevestigen dat u op 20 juli 2017 in het St. Pierre ziekenhuis een operatie tot desinfibulatie onderging (dd. 27/07/2017) en een medisch attest opgesteld door Dr. Caillet waarin te lezen staat dat u op 20 juli 2017 volledig gedesinfibuleerd werd (dd. 11/09/2017).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart Djibouti verlaten te hebben nadat u meerdere keren door de politie gearresteerd en mishandeld werd omdat u lid zou zijn van MJO en MRD en deelnam aan manifestaties en deze hielp te organiseren. Ook verklaart u gearresteerd te zijn geweest op 21 december 2015 bij een samenkomst van uw clan. U verklaart tevens niet te kunnen terugkeren ten gevolge van de hier in België uitgevoerde operatie tot desinfibulatie.

Volgende opmerkingen dienen gemaakt te worden bij de door u ingediende asielaanvraag.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de Belgische autoriteiten intentioneel heeft willen misleiden met betrekking tot uw eerdere reizen naar Europa. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS u niet te herinneren of u Djibouti al eerder verliet. Pas na herhaaldelijk vragen, stelt u in 2013 – januari 2013 tot ongeveer 20 februari 2013 - in Frankrijk te zijn geweest voor zaken (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p. 7-8). U gevraagd of u Djibouti op andere momenten verliet, verklaart u dat niet te hebben gedaan. U bevestigt Djibouti enkel te hebben verlaten in 2013 voor een zakenreis naar Frankrijk en in 2016 toen u naar België kwam en asiel aanvraag. Tijdens het tweede gehoor verklaart u een visum te hebben aangevraagd in 2013 en in 2014, doch er in 2014 geen gebruikt van te hebben gemaakt omdat u onvoldoende financiële middelen had (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p.14). U bevestigt slechts die twee keer –in 2013 en 2014- een visum te hebben aangevraagd. Dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde ook een visum toegekend te hebben gekregen in 2015, vermeldt u tijdens het gehoor op het CGVS niet (zie verklaring DVZ, punt 23). Met betrekking tot uw paspoort verklaart u er een te hebben gehad maar dat de overheid het u afnam.

U gevraagd wanneer u dat liet opmaken, antwoordt u te vermoeden dat het 2000 en iets was, en dat u het zich niet goed kan herinneren. U stelt het te hebben laten opmaken omdat u een handelaar wilde zijn. U gevraagd of het mogelijk is dat u het liet opmaken toen u in 2013 naar Frankrijk reisde, verklaart u te denken dat het in 2013 was, maar het niet zeker te weten. U voegt wel toe na uw reis naar Frankrijk geen paspoort te hebben laten opmaken (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 13). Het CGVS beschikt echter over een kopie van uw paspoort waarop duidelijk te lezen staat dat er een paspoort werd afgegeven op 26 maart 2015 (zie administratief dossier). U deze kopie voorgelegd, geeft u aan dat dat uw paspoort is en dat erop geschreven staat dat het in 2015 werd opgemaakt. U voegt toe het te hebben aangevraagd in 2014 (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 40). U met uw eerdere verklaringen geconfronteerd, en gesteld dat u zeer goed weet wanneer u een paspoort aanvraag, trekt u in twijfel 2013 te hebben gezegd, en dat uw paspoort toen verviel en u het met de vader van een collega ging vernieuwen. U stelt dat u er eerder niet naar werd gevraagd, terwijl duidelijk uit het gehoorverslag blijkt dat dat wel het geval was. U verklaart uitdrukkelijk niet te hebben gereisd met dit paspoort –dat werd afgegeven op 26 maart 2015. Ook blijkt dat er een Frans visum in het paspoort stond. U ermee geconfronteerd dat u eerder stelde slechts een visum te hebben aangevraagd in 2013 en 2014, verklaart u wederom dat u het niet langer weet (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 41). Pas wanneer u wordt gevraagd een eerlijk antwoord te geven op de vraag of u al dan niet gebruik heeft gemaakt van het in 2015 uitgereikte paspoort en visum, stelt u niet naar Zweden, maar naar Frankrijk te zijn gegaan in 2015. Wanneer dat juist was, weet u niet meer. Op uw visumaanvraag staat tevens vermeld dat u een Schengenvisum had geldig van 7 juni 2011 tot 7 juli 2011, wat u tijdens het gehoor op het CGVS ten stelligste ontkent (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 41). **Het intentionele karakter van uw bedrog ondermijnt uw gehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van uw vermeende politieke betrokkenheid.**

Het is immers opmerkelijk dat u terwijl u problemen zou hebben gekend met de Djiboutiaanse autoriteiten, en u reeds tweemaal gearresteerd zou zijn geweest – in februari 2013 en mei 2014- erin zou zijn geslaagd een paspoort te verkrijgen. U verklaart dat u enkel een paspoort verkreeg omdat iemand –de vader van een collega- garant stond voor u (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 13, p.40 en p.42). Indien u werkelijk een fervent opponent zou zijn geweest van de Djiboutiaanse regering, blijft het zeer opmerkelijk dat u een paspoort zou hebben gekregen, omdat –zoals u zelf aangeeft- een opponent geen papieren krijgt als ze [de overheid] niet willen dat die persoon het land verlaat. Het is bovendien gezien uw vermeende politieke engagement geenszins aannemelijk dat u naar het buitenland reisde, waarbij de Djiboutiaanse autoriteiten u lieten vertrekken. Ook tart het de verbeelding dat u in 2015 nadat u reeds tweemaal gearresteerd en mishandeld zou zijn geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten, terugkeerde naar Djibouti. U gevraagd waarom u terugging, antwoordt u dat uw reisgenoot terugkeerde met u en jullie besloten vroeger terug te gaan omdat jullie onvoldoende geld hadden om de trip te doen die jullie voor ogen hadden (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 42). **Dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waar u werd vervolgd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten eerste.**

Met betrekking tot uw politieke betrokkenheid in Djibouti kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

U slaagt er niet in een helder antwoord te geven wanneer gepeild wordt naar de intrinsieke motivatie die u ertoe bracht u politiek te engageren. U verklaart problemen te hebben gekend op het werk (het niet langer ontvangen van een salaris, taken uitvoeren die niet tot uw takenpakket behoorden etc.) nadat u op 23 februari 2013 – slechts enkele dagen na uw terugkeer uit Frankrijk - naar een speech van de oppositiepartij luisterde en gezien werd door een van de veiligheidsagenten van het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p. 12). U gevraagd wanneer u politiek actief werd, verklaart u op 25 februari 2013 een eerste keer gearresteerd te zijn geweest, wat geen antwoord is op de vraag, en verwijst u vervolgens naar de reden van uw politiek engagement, namelijk de druk die u ervoer op uw werk (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p.14). U geeft de problemen op uw werk enerzijds als reden van uw politiek engagement en anderzijds als gevolg ervan, wat verwarring scheidt. Dat u stil bleef staan bij de speech omdat de spreker, Dahir Ahmed Farah, het had over zaken die u aanbelangden zoals het gebrek aan elektriciteit en water, is enigszins aannemelijk. Dat u uw verdere stappen tot politieke betrokkenheid echter koppelt aan de manier waarop u op uw werk werd behandeld, is dat niet. Dat blijkt verder uit uw antwoord op de vraag hoe u op dat moment –toen u besloot te luisteren naar de speech en u politiek te engageren – onderdrukt werd op het werk, namelijk dat u geïnformeerd werd door de veiligheidsagent dat de directeur u zag bij de oppositie, of dat de veiligheidsagent u zelf had gezien bij de oppositie, de veiligheidsagent u vervolgens vroeg of u deelnam aan de oppositie waarop u antwoordde of dat een probleem was en hij zei dat het een probleem was, waarna de problemen begonnen (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p.16). Het spreekt tot de verbeelding dat u op dat moment –toen u nog geen lid was van de oppositie – openlijk zou toegeven dat wel te zijn.

U erop gewezen dat u oorzaak –de reden van uw politiek engagement – en gevolg door elkaar haalt, stelt u dat er eerder al problemen waren, met name dat u door uw baas werd behandeld als een soldaat die bevelen moest opvolgen. Deze verklaringen stroken echter niet met de vaststelling dat u van de volgens uw verklaringen tirannieke kolonel telkens de kans kreeg langdurige periodes uw arbeid te onderbreken voor zakenreizen. Deze incoherentie doet vraagtekens plaatsen bij de slechte omstandigheden waarin u volgens uw verklaringen in het ziekenhuis vertoefde. Dat u bovendien uw werk in het ziekenhuis bleef verderzetten, ondanks de veelvuldige arrestaties die volgens uw verklaringen te wijten waren aan uw directeur, en uw verklaringen nauwelijks loon te hebben ontvangen, verwondert.

*Nadat u de speech bijwoonde, kwam alles in een stroomversnelling terecht want twee dagen nadien, op 25 februari 2013, werd u reeds een eerste maal gearresteerd. **Hoe u echter concreet politiek actief werd na het bijwonen van de speech, weet u moeilijk te duiden.** U ontmoette een man bij de bijeenkomst op 23 februari, vroeg hem wat er aan de hand was en hij lichtte u in dat er een vergadering van de oppositie plaatsvond waarop u hem vroeg hoe het mogelijk was u aan te sluiten bij hen (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p.17-18). Samengevat zag u een massa mensen, besloot u stil te staan bij wat er gezegd werd omdat de inhoud u aansprak, vroeg u wat er aan de hand was en besloot u meteen –zonder enige concrete informatie te hebben u aan te sluiten bij de partij MRD –waarvan u bij de DVZ niet eens wist waarvoor het juist staat ('Mouvement van 'vrijheid, vereniging'. Ik ken de juiste naam niet van MRD') (zie vragenlijst CGVS, vraag 3). Vervolgens ging u twee dagen later –de dag van uw arrestatie- naar die vrouw om te zeggen dat u met hen wilde werken, waarop u de opdracht werd gegeven telkens wanneer er een evenement plaatsvond, naar de mensen te gaan en ze te mobiliseren. U gevraagd wat u heeft doen besluiten naar die vrouw te gaan, verklaart u lid te hebben willen zijn van de oppositie. Het verwondert echter dat u als reden voor uw politiek engagement –of beter voor het luisteren naar de speech - onder andere de penibele situatie voor sommige burgers van Djibouti (zie o.a. gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p. 15) aanhaalt daar uit uw verklaringen niet blijkt dat u tot die categorie personen behoort aangezien u een vaste job had in een ziekenhuis en bovendien zaken deed die u ertoe in staat stelden naar Europa te reizen. Ook uw bankrekening (zie administratief dossier) toont geenszins aan dat u zich zorgen hoefde te maken over zulke dingen. **Overigens slaagt u er niet in concreet te duiden waarom u besloten zou hebben de stap te zetten naar die vrouw te gaan, en u aan te sluiten bij de oppositie.** Dat u bovendien verklaart zowel op 25 februari –twee dagen na de speech-naar de vrouw te zijn gegaan om u aan te sluiten bij de oppositie (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p. 18 en dd. 26/06/2017, p. 29), alsook op 25 februari om 08.00 bij aankomst op uw werk gearresteerd te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 28), kan gewoonweg niet. U verder in het gehoor nogmaals gevraagd wanneer u besloot zich aan te sluiten bij de oppositie, verklaart u plotsklaps op een ochtend rond 10.00 die beslissing te hebben genomen. U gevraagd wat u die beslissing op dat specifiek moment heeft doen nemen, stelt u dat uw zus ziek was, u haar naar het ziekenhuis bracht en u meende niet naar behoren geholpen te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 36). Wanneer deze gebeurtenis plaatsvond is niet duidelijk aangezien u eerder verklaarde op 23 februari per toeval de speech te hebben bijgewoond, meteen beslist te hebben u aan te sluiten bij de oppositie en dat vervolgens 25 februari –ook de dag van uw eerste arrestatie – te hebben gedaan.*

*U gevraagd naar het eerste wat u deed nadat u zich aansloot bij de oppositie, antwoordt u dat er in 2013 –midden mei 2013- een dag was waarop mensen samen moesten komen, en deelnemen aan een demonstratie waarbij het uw taak was mensen te verzamelen om naar de demonstratie te gaan. Het spreekt tot de verbeelding dat u hiernaar verwijst aangezien u vanaf 25 februari 2013 volgens uw verklaringen lid was, en terwijl u op 25 februari 2013 al gearresteerd zou zijn geweest. U gevraagd hoe u in tussentijd actief was, antwoordt u erg vaag ondertussen geprobeerd te hebben mensen te verzamelen om deel te nemen aan de demonstraties en vergaderingen, en telkens u een dag vrij had naar de vergaderingen te gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/05/2017, p. 18-19). Uw verklaringen hieromtrent gaan alle richtingen uit en zijn zo weinig concreet dat ze niet kunnen overtuigen van uw politiek engagement in uw land van herkomst. Ook wanneer u tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt **elke stap te geven die u nam om u aan te sluiten bij MRD, slaagt u hier niet in** daar u steeds verwijst naar algemene motiveringen waarom u zich zou hebben aangesloten. U erop gewezen dat gevraagd werd naar de ondernomen stappen, verwijst u opnieuw naar de man die u op de dag dat u MRD leerde kennen, ontmoette en aan wie u vroeg hoe u zich kon aansluiten bij de oppositie. Dat u zonder meer besloot u aan te sluiten bij de oppositie in zulk een politiek gevoelig en vijandig klimaat waar iemands politiek engagement onvermijdelijk gevolgen heeft, verwondert. U herhaalt vervolgens naar de vrouw te zijn gegaan, verwelkomt te zijn geweest en u te hebben aangesloten (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 29). U beperkt zich tot het geven van algemeenheden en vaagheden, zonder te concretiseren.*

Daar de redenen voor uw politiek engagement en de eerste stappen die u daartoe ondernam eveneens –rekening houdend met uw leugenachtige verklaringen aangaande uw reizen naar Europa en de daarmee gepaard gaande ondermijning van uw vrees – niet geloofwaardig zijn, zijn de geopperde arrestaties van 25 februari 2013 –de dag dat u zich volgens uw verklaringen aansloot bij MRD- en 1 mei 2014 dat ook niet. Zij zijn hier immers onlosmakelijk mee verbonden. Dat het bovendien de directeur van het ziekenhuis was die telkens beval u op te sluiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p.31-32) verwondert toch enigszins, aangezien hij u klaarblijkelijk ook toeliet lange periodes afwezig te zijn op het werk voor zakenreizen naar Frankrijk en u in dienst hield.

Wat verder uw vrees voor de Djiboutiaanse autoriteiten ondermijnt, is dat u in 2015 een patent ontving voor het uitoefenen van zaken van het ministerie van budget (dd. 16/03/2015). Hiermee wilt u aantonen dat u een shop had en u voegt toe dat jaarlijks 20.000 betaald moest worden om het te verkrijgen. Het spreekt wederom tot de verbeelding dat uw geopperde problemen met de **autoriteiten u er niet van zouden hebben verhinderd een patent te hebben ontvangen van diezelfde autoriteiten.** Ook ontving u op 29 oktober 2015 een administratief certificaat van het ministerie van gezondheid waarin wordt bevestigd dat u vanaf 11 februari 2011 tot op de dag van het schrijven werkzaam was op neonatologie in het ziekenhuis van Balbala. **Ook dit document hebt u klaarblijkelijk van diezelfde autoriteiten waarmee u problemen had, en die u meermaals hadden gearresteerd, ontvangen.** U verklaart naar het ministerie van gezondheid te zijn gegaan om een certificaat te verkrijgen opdat u elders zou kunnen solliciteren en dat de persoon het ermee eens was het papier op te maken. Pas wanneer u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat u dat papier klaarblijkelijk zonder problemen van de overheid die u vreest heeft kunnen verkrijgen, stelt u wél problemen te hebben gehad om het te verkrijgen en iemand zijn hulp te hebben moeten inschakelen, wat weinig geloofwaardig is daar u daar spontaan niets van zei (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 22). Telkens u met een eigenaardigheid wordt geconfronteerd, tracht u zich in allerlei bochten te wringen om een redelijke uitleg te geven, die van u indien het de waarheid betreft spontaan wordt verwacht.

U legt een lidkaart van MRD en USN neer om uw politiek engagement in Djibouti te staven. Dat zulke kaarten perfect nagemaakt kunnen worden, hoeft weinig betoog. Bovendien tonen de lidkaarten geen oprecht politiek engagement aan, noch problemen ten gevolge van politieke activiteiten. Het is niet omdat iemand een lidkaart heeft van een politieke oppositiepartij dat die persoon ook activiteiten verricht binnen die partij. Met betrekking tot uw lidmaatschap van USN moet opgemerkt dat USN, de coalitie van verschillende Djiboutiaanse oppositiepartijen, op 30 december 2014 een akkoord met de Djiboutiaanse regering heeft ondertekend, dat de verkozenen van de USN nu gewoon in het parlement zetelen en dat er geen aanwijzingen zijn dat leden van de USN vervolgd werden sinds de ondertekening van voornoemd akkoord (zie administratief dossier). Na de nederlaag van USN bij de presidentiele verkiezing van 6 april 2016, ontstond er steeds meer verdeling binnen USN en in de zomer van 2016 moet USN zijn zetel sluiten omwille van financiële tekortkomingen. Op beide kaarten staan tevens geen data van afgifte op, wat niet aannemelijk is.

Met betrekking tot de gebeurtenissen van 21 december 2015 moet opgemerkt dat zij niets te maken hebben met uw politiek engagement. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet persoonlijk werd geïnterviewd. U verklaart immers dat iedereen daar werd gearresteerd (zie vragenlijst CGVS vraag 1 en gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 33-34). U verklaart een maand in de gevangenis van Nagar te hebben gezeten en vervolgens 10 dagen in de gevangenis van de gendarmerie in Balbala. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u dat u tijdens uw gevangenschap werd gezegd dat uw baas verantwoordelijk was voor uw arrestaties (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 26), wat niet strookt met uw andere verklaringen willekeurig samen met anderen tijdens de ceremonie gearresteerd te zijn geweest. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs neer van uw arrestaties. Ook uw verklaringen een document te hebben moeten ondertekenen waarin stond dat o.a. Abdirahman TX en Abdi Suldan Dr. Hamud iets tegen de regering planden, zijn louter blote beweringen die u geenszins weet te staven. Dat u nadien voor de rechtbank zou moeten verschijnen om tegen hen te getuigen, is dat ook.

Het CGVS heeft bovendien geen informatie gevonden die erop wijst dat er na 21 december 2015 nog incidenten of acties hebben plaatsgevonden waarbij de Yonis Moussa gemeenschap betrokken was. Eveneens werd er geen informatie gevonden met betrekking tot zulke incidenten voor 21 december 2015.

In de door u neergelegde lijst van gewonden staat A.H.D.. Het feit dat uw neef –indien het werkelijk uw neef betreft – mogelijks gewond zou zijn geraakt bij de gebeurtenissen op 21 december 2015 toont geen vervolging jegens uzelf aan.

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen (ten dele) gegrond op activiteiten in het gastland –of in uw geval waarbij de politieke activiteiten in het land van herkomst ongeloofwaardig werden bevonden – een bijzonder bewijslast geldt, namelijk dat indien een verzoeker om internationale

bescherming er niet in slaagde vervolging in zijn land van herkomst aan te tonen, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging.

U verklaart in België actief te zijn als controleuse bij MRD en eerder accountant te zijn geweest voor MJO. Met betrekking tot uw functie als assistent financiën –want zo luidt de officiële titel- bij MJO Europe moet opgemerkt dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde deze functie niet langer uit te oefenen (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p.37). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat u in mei 2016 assistent financiën was bij MJO Europe. In juli 2017 oefende u die functie niet langer uit. Het is opmerkelijk hoe snel de samenstelling van het executief comité van MJO Europe wijzigt (zie administratief dossier). **Bijgevolg stelt het CGVS zich de vraag welke waarde er gehecht kan worden aan een politieke associatie waarvan de compositie van het executief comité zo fluctueert. Dat toont immers geen constant en langdurig politiek engagement aan.** Met betrekking tot uw functie als ‘controleuse’ bij MRD moet opgemerkt dat uw verklaringen wat dat betreft dermate vaag zijn dat geconcludeerd kan worden dat **uw functie een lege huls is, zonder enige relevantie en inhoud.** U gevraagd naar uw functie binnen het comité van MRD, stelt u controller te zijn: ‘Ik krijg informatie over alles wat ze doen, een demonstratie of eender welk evenement. De tak in Djibouti zal me op de hoogte houden over hun behoeften. Ze zullen me vragen om mensen daar te helpen, en ik zeg hen dat het goed is om te doen, want ik ken de situatie van de mensen daar erg goed’. U gevraagd wat u specifiek doet, stelt u een controller te zijn en dat u controleert wat u wordt verteld. U vervolgens gevraagd naar voorbeelden, blijft u erg vaag en stelt u dat u bij vergaderingen wordt gevraagd naar uw mening over de te behandelen onderwerpen, dat de schatkistbewaarder u inlicht over de inkomsten, alsook dat de president u op de hoogte houdt. U gevraagd wat u doet met de informatie die u krijgt, antwoordt u dat opposenten met meer ervaring naar u toe komen, u informatie geven en u hen uw mening geeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 37-38).

U gevraagd hoe de Djiboutiaanse overheid zou kunnen weten van uw activiteiten in België, verklaart u dat ze het zien aangezien het uitgezonden wordt op YouTube en Facebook, en op elke pagina van de oppositie. U gevraagd hoe u zo zeker bent dat de Djiboutiaanse overheid het zou zien, stelt u dat wanneer het op Facebook wordt gepubliceerd het publiek wordt gemaakt en dat iedereen er toegang toe heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 24). Uw verklaringen over de bekendmaking van de activiteiten lijkt erop te wijzen dat uw aanwezigheid bij deze activiteiten gestoeld is op opportunistische redenen om alzo internationale bescherming te bekomen in België. U ermee geconfronteerd dat het gegeven dat iedereen toegang heeft tot die publieke pagina’s op Facebook niet noodzakelijk wilt zeggen dat de Djiboutiaanse overheid naar die pagina’s kijkt, stelt u dat wanneer iemand een opponent is, ze [de Djiboutiaanse overheid] het zullen weten. U gevraagd hoe, stelt u dat ze u eerder al kenden van uw politiek engagement in Djibouti. **Daar uw politieke activiteiten in uw land van herkomst geenszins geloofwaardig zijn, en het bijgevolg niet aannemelijk is dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw beweerde lidmaatschap en politieke activiteiten voor MRD en MJO, kan niet worden ingezien waarom de Djiboutiaanse autoriteiten uw handelingen op de voet zouden volgen en derhalve op de hoogte zijn van uw acties in België.**

Het is overigens niet ernstig de Djiboutiaanse veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderden Djiboutianen in het buitenland die om opportunistische of persoonlijke redenen deelnemen aan betogingen en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenten van het regime. De door u neergelegde foto’s en filmpjes waaruit uw aanwezigheid blijkt op vergaderingen of demonstraties van MRD, of MJO Europe, of deze waar u op een foto van de Djiboutiaanse president staat, veranderen hier niets aan.

U voegt toe dat u sinds u in België bent en wanneer u de speeches op Facebook publiceert reacties en beledigingen ontvangt. Ook zou u telefonisch bedreigd zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 24 en p.39). Met betrekking tot de door u neergelegde bedreigingen op Facebook (zie ook USB) moet opgemerkt dat deze perfect in scène kunnen worden gezet. Iedereen kan zulke bedreigingen ensceneren. Zij tonen geenszins een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan bij terugkeer naar Djibouti.

Dat u in België niet naar de politie ging om de zogenaamde bedreigingen aan te geven ondermijnt de ernst ervan. U verklaart overwogen te hebben naar de politie te gaan, maar dat niet te hebben gedaan omdat u zich de Djiboutiaanse politie bleef herinneren en u dacht dat ze niets konden doen om u te helpen. Dat u echter niet getracht heeft de politie in te lichten –zelfs niet nadat uw assistente u dat aanraadde- omdat u aan de Djiboutiaanse politie dacht, is onvoldoende verklaring en toont aan dat ze of niet plaats hebben gevonden of door uzelf onvoldoende ernstig werden bevonden om het aan te geven. Om uw activiteiten in België te staven legt u een attest afgeleverd door MRD (dd. 09/05/2017), een attest afgeleverd door MJO-Europe (dd. 14/05/2017) en twee documenten ‘réunion de travail’ (dd. 28/01/2017 en dd. 25/03/2017 (USB) neer.

Het attest van MRD stelt dat u actief lid bent van MRD en u persoonlijke alsook professionele vervolgingen hebt ondergaan omwille van uw politiek engagement. Het attest van MJO-Europe stelt dat u als huidig lid van het comité van MRD in België, actief lid was van MJO in Djibouti en in Europa. Deze documenten hebben echter niet meer dan een ondersteunende bewijswaarde, nl. in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. U slaagt er echter niet in het CGVS te overtuigen van uw politieke engagement in Djibouti. Beide attesten hebben bovendien een uitdrukkelijk gesolliciteerd karakter, mede daar u zelf verklaart dat het werd opgesteld om aan te tonen dat u lid bent van de partijen. Bovenstaande documenten kunnen bovendien met een weinig moeite met het nodige knip-en-plakwerk eigenhandig op worden gesteld. Deze attesten kunnen het voorgaande dan ook niet weerleggen. Hetzelfde moet opgemerkt met betrekking tot de werkbijeenkomsten. Deze documenten, waarvan de authenticiteit geenszins vaststaat, tonen in het beste geval aan dat u op 28 januari en 25 maart aanwezig was op een bijeenkomst van MRD België, en geen vrees bij terugkeer naar Djibouti.

U verklaart in België een operatie tot desinfibulatie te hebben laten uitvoeren. Bij terugkeer naar Djibouti zou u ten gevolge van de in België uitgevoerde operatie de familie ten schande brengen, en vreest u tevens geherinfibuleerd te worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 16 en p.35). Ter staving hiervan legt u volgende documenten neer: een paspoort van Le Groupe Pour l'Abolition des Mutilations Génitales de Belgique (GAMS) neer, een medisch attest opgesteld door Dr. Caillet die vaststelde dat u geïnfibuleerd werd en dat u gedeeltelijk gedesinfibuleerd werd vergezeld van een fiche de réponse au référent van Dr. Caillet (dd.02/05/2017) met de vermelding dat u type III werd besneden en dat een desinfibulatie wordt voorgesteld, een attest van het Centre Hospitalier Universitaire Saint-Pierre dat stelt dat u opgenomen werd in het ziekenhuis om een plastie vulvaire te laten uitvoeren en dat een infibulatie vastgesteld werd (dd. 20/07/2017), een attest van Fedasil (dd.27/07/2017) om te bevestigen dat u op 20 juli 2017 in het St. Pierre ziekenhuis een operatie tot desinfibulatie onderging (dd. 27/07/2017) en een medisch attest opgesteld door Dr. Caillet waarin te lezen staat dat u op 20 juli 2017 volledig gedesinfibuleerd werd (dd. 11/09/2017).

Het moet opgemerkt dat u uw vrees de familie ten schande te brengen, en geherinfibuleerd te worden niet aannemelijk heeft kunnen maken. Uw vrees geherinfibuleerd te worden omdat het als ongehuwde vrouw ongeoorloofd is geopend te zijn, alsook uw familie ten schande te brengen, staat in contrast met de visumaanvraag voor Zweden die u op 19 mei 2015 indiende en waarin duidelijk te lezen staat dat u **gehuwd** bent. U tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd met deze informatie, stelt u simpelweg niet gehuwd te zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd. 26/06/2017, p. 41). De situatie van een ongehuwde gedesinfibuleerde vrouw is echter geheel anders dan de situatie van een gehuwde volledig gedesinfibuleerde vrouw die voor de operatie al gedeeltelijk gedesinfibuleerd was, zoals ook het eerste door u neergelegde medische attest van Dr. Caillet stelt (désinfibulation partielle). Daar u de Belgische asiinstanties geen eerlijkheid verschaft aangaande uw al dan niet gehuwde status, verkeert de commissaris-generaal in de onmogelijkheid uw vrees met betrekking tot uw vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer te beoordelen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) dat herbesnijdenis of herinfibulatie volgens de beschikbare bronnen een erg zeldzaam fenomeen is.

De commissaris-generaal ziet bovendien niet in waarom een zelfstandige –al dan niet ongehuwde - zakenvrouw van 32 jaar uit een stedelijke omgeving die een eigen zaak uit de grond stampte en in die context meermaals naar Europa reisde, haar desinfibulatie publiekelijk kenbaar zou maken. Uit het geheel van uw verklaringen is duidelijk dat u een zeer zelfstandige persoon bent, wat tevens blijkt uit uw zelf genomen beslissing tot desinfibulatie.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat er in Djibouti al verschillende jaren belangrijke inspanningen worden geleverd in de strijd tegen genitale vrouwenverminking (zie administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële cijfers (2012-2014) schommelt tussen 80 % en 95 %, zijn er verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, hetgeen de afgelopen jaren aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie bij vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, in het bijzonder in een stedelijke omgeving. Zo begon de beweging volgens Séverine Carillon en Véronique Petit in Djibouti in de jaren '80 op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sloten associatieve organisaties zich hierbij aan. Er is met name een ernstige inspanning van overheidswege tegen de besnijdenis van meisjes.

U legt eveneens een originele Djiboutiaanse identiteitskaart neer. **Deze kan het voorgaande evenmin weerleggen.** Wat enigszins verbaast is dat op uw identiteitskaart die werd afgeleverd op 15 maart 2004 te lezen staat dat u studente bent, terwijl u volgens uw verklaringen op 12 jarige leeftijd, en dus in 1997 stopte met school. U gevraagd naar de reden, stelt u naar uw oude school te hebben moeten gaan om een bewijs te verkrijgen van uw aanwezigheid en deelname aan de examens (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p.12), wat geen verklaring biedt waarom er op uw in 2004

afgeleverde identiteitskaart student te lezen staat. Het door u neergelegde uittreksel van geboorteakte vormt louter een bevestiging van gegevens die door het CGVS niet worden betwist en kan het voorgaande niet weerleggen. Uw werkplanningen van december 2011 en september 2015 vormen eveneens een bevestiging van informatie dat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

U legt tevens een psychologisch rapport neer van Slangen (dd. 14/05/2017). Het attest stelt dat u op consulatie ging omdat u nachtmerries had en kampte met angstgevoelens. In het attest wordt gewag gemaakt van een diagnose van post traumatisch stress syndroom (PTSD). Het moet opgemerkt worden dat **het vermoeden van PTSD gestoeld kan zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas**. Een arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens uiten over de oorzaak. Het betreft bovendien een weinig uitgebreid en weinig lijvig medisch attest op basis waarvan de expertise van de behandelde arts niet kan worden vastgesteld.

Dezelfde bemerking moet worden gemaakt bij het door u neergelegde medisch attest (dd. 05/04/2016) waarin wordt gesteld dat u klaagt van pijn ter hoogte van de rechterpols. Dit betreft geen objectieve deskundige vaststelling van verwondingen door een arts maar louter een weergave van uw klachten die volgens uw verklaringen veroorzaakt werden door slagen. Tijdens het gehoor verklaart u dat de pijn veroorzaakt werd door slagen die u op 21 december 2015 heeft gekregen (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/06/2017, p. 15). Er bestaat echter geen uitsluitel dat de verwondingen daardoor zouden zijn veroorzaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 april 2018 een schending aan van “het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Wat haar vorige visumaanvragen betreft, meent verzoekster dat “het administratieve dossier geen informatie inhoudt in verband met voormalige visumaanvragen” en dat “het administratieve dossier geen informatie [inhoudt] in verband met dit visum, die zou bevestigen dat de eiser effectief in 2011 een visum zou hebben aangevraagd en verkregen”.

Zij stelt dat zij haar paspoort bekwam in het kader van haar “commerciële activiteiten” en dat “een vriend van zijn vader die hooggeplaatst was” haar heeft geholpen dit paspoort te verkrijgen “zonder de aandacht van de overheden aan te trekken”.

Verzoekster geeft aan dat zij de vragen over haar politiek engagement moeilijk kon beantwoorden omdat dit “het gevolg was van een proces”. Zij legt uit dat zij de situatie en de actualiteit opvolgde, dat haar familie “ook betrokken was”, dat haar ouders politiek actief waren en dat haar broers en zussen de oppositie steunden. De redenen waarom zij de oppositie steunde zijn volgens haar “verbonden met haar familiale achtergrond en de oneerlijkheid die zij heeft kunnen vaststellen”. Dat zij “een vaste job in een ziekenhuis heeft kunnen krijgen doet geen afbreuk aan het feit dat zij deze oneerlijkheden heeft kunnen vaststellen en dat zij bewust was van de socio-economische problemen die haar land treffen”, aldus verzoekster.

Zij stelt dat zij na de actie in 2013 *“meer en meer actief”* werd en dat zij vervolgens op haar werk problemen kreeg door haar politiek engagement.

Zij wijst erop dat niet betwist wordt dat zij *“aan de betoging van 21 december 2015 deelgenomen heeft, wat een sterke aanwijzing van haar politieke activiteit is”*. Verzoekster klaagt aan dat de bestreden beslissing niet verwijst *“naar de andere arrestaties en vasthoudingen van de eiseres”*.

De documenten die zij in het kader van haar commerciële activiteiten verkreeg, komen aldus verzoekster *“niet rechtstreeks van de diensten die haar vervolgd hadden, maar van andere instellingen van de overheden”* en zij heeft *“de tussenkomst van de vriend van zijn vader verzocht die het noodzakelijk heeft gedaan om de documenten te verkrijgen”*.

Zij benadrukt dat zij *“actief is in de MRD in België, evenals bij USN (platform van oppositiepartijen) en MJO (jeugdbeweging van de oppositie)”* en *“dat zij functie in die bewegingen uitoefent”*. Zij legt uit dat *“uit het rapport dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd [komt] dat de MJO getroffen is door conflict en verdelingen”* en dat deze conflicten tot een reorganisatie van het comité hebben geleid begin 2017, waarbij zij niet herkozen werd. Zij wijst op de *“verschillende foto's en bewijsstukken die aantonen dat zij effectief aan de vergaderingen van deze organisaties deelname”*.

Verzoekster vreest tevens herinfibulatie. Volgens verzoekster blijkt *“uit het rapport van CEDOCA [niet] dat het feit dat de vrouwen geschoold zouden zijn, slecht een relatieve invloed op de ratio van genitale vrouwenverminking in de bevolking heeft (p. 13)”*. Zij meent dat *“het feit dat de eiseres een tewerkstelling had in haar land van herkomst geen afbreuk [doet] aan het feit dat een zeer belangrijke aantal vrouwen gesneden en geinfibuleerd zijn”*. Dat zij *“besneden EN geinfibuleerd”* is, betekent volgens haar *“dat haar sociale omgeving ten gunst is met de genitale vrouwenverminking”*. Zij benadrukt *“dat de overheden nooit daders van feiten van genitale vrouwenverminking hebben vervolgd”* en dat men de vraag moet stellen *“of de eiser effectieve bescherming van de overheden kan krijgen indien zij een vrees kent van herinfibulatie”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Foto's van de eiseres”*.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota met *“foto's van de eiseres tijdens activiteiten van MJO”* neer die zouden bevestigen *“dat eiseres politiek actief is op het Belgische grondgebied”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor problemen omwille van haar politiek engagement in Djibouti en in België en uit vrees voor herinfibulatie.

2.4.2. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters politiek engagement in Djibouti.

2.4.3. Zo kan verzoekster niet doorleefd noch coherent vertellen over de reden van haar engagement, daar zij enerzijds als reden de problemen op haar werk aangaf (gehoor 24 mei 2017, p. 14) doch anderzijds beweerde dat zij deze problemen kende omwille van haar politiek activisme (gehoor 24 mei 2017, p. 12). Waar zij tijdens haar gehoor nog stelde zich politiek te hebben geëngageerd omwille van de penibele situatie voor sommige burgers van Djibouti (gehoor 24 mei 2017, p. 15), merkt de Raad op dat verzoekster zich niet in een dergelijke situatie bevond, daar zij vast werk had op de dienst neonatologie in het ziekenhuis van Balbala en zij tevens als handelaarster reizen ondernam naar Europa. De stellingen in het verzoekschrift dat zij de vragen over haar politiek engagement moeilijk kon beantwoorden omdat dit "*het gevolg was van een proces*" en dat haar vaste job geen afbreuk doet "*aan het feit dat zij deze oneerlijkheden heeft kunnen vaststellen en dat zij bewust was van de socio-economische problemen die haar land treffen*" kunnen haar wisselende en vage verklaringen niet verschonen. Nog daargelaten dat de Raad niet inziet hoe een verpleegster met een vaste volle baan daarnaast tegelijkertijd als handelaarster meermaals naar Europa kan reizen, blijkt verzoekster een gegoed profiel te hebben zodat kan verwacht worden dat zij doorleefd, coherent en uitgebreid kan vertellen waarom zij op 32-jarige leeftijd alsnog besloot zich politiek te engageren. Dit klemt temeer nu zij volgens het verzoekschrift de situatie en de actualiteit opvolgde, haar familie "*ook betrokken was*", haar ouders politiek actief waren en haar broers en zussen de oppositie steunden. Bijkomend stelt de Raad nog vast dat verzoekster ook stelde poetsvrouw te zijn wat geheel ongeloofwaardig is en verzonnen voorkomt met het oog op onderhavige procedure. Dit ondermijnt verder haar gehele geloofwaardigheid.

2.4.4. Verzoeksters tegenstrijdige verklaringen over wanneer zij zich op 25 februari 2013 aansloot bij de MRD (gehoor 24 mei 2017, p. 18; gehoor 26 juni 2017, p. 29) in combinatie met haar eerste arrestatie diezelfde dag (gehoor 26 juni 2017, p. 28), en haar onmogelijkheid om *in concreto* uit te leggen wat zij deed nadat zij lid was geworden (gehoor 24 mei 2017, p. 18-19), doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar politiek profiel.

2.4.5. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde lidkaarten van MRD en USN kunnen hoogstens een betaald lidmaatschap aantonen, doch geen politieke activiteiten, laat staan problemen hierdoor. Bovendien is de bewijswaarde van deze documenten aangetast door vormelijke gebreken. Zo vermelden deze lidkaarten geen afgiftedatum wat de authenticiteit ervan ondergraaft nu dit belangrijk is om haar lidmaatschap vast te stellen. Bovendien werden op de lidkaart van MRD de jaren 2003, 2004 en 2005 met een pen veranderd in 2013, 2014 en 2015.

2.4.6. Overigens blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat USN, de coalitie van verschillende Djiboutiaanse oppositiepartijen, op 30 december 2014 een akkoord met de Djiboutiaanse regering heeft ondertekend, dat de verkozenen van de USN thans in het parlement zetelden en dat er geen aanwijzingen zijn dat leden van de USN vervolgd werden sinds de ondertekening van voornoemd akkoord. Volgens deze informatie ontstond er na de nederlaag van USN bij de presidentiele verkiezing van 6 april 2016 steeds meer verdeling binnen de coalitie en moest USN in de zomer van 2016 zijn zetel sluiten omwille van financiële tekortkomingen.

2.4.7. Het op het Commissariaat-generaal voorgelegde attest van MRD vermeldt dat verzoekster in Djibouti lid werd van MRD en USN in 2013, dat zij hierdoor op professioneel en politiek vlak vervolgd werd, dat zij in 2013, 2014 en 2015 gearresteerd werd en dat zij in België actief is voor MRD als controleur. Het attest van MJO-Europe, neergelegd op het Commissariaat-generaal, stelt dat verzoekster een actief lid was van MJO in Djibouti (waar zij de jeugd mobiliseerde) en in Europa (waar zij adjunct-penningmeester is), en dat zij in Djibouti vervolgd werd, ook op professioneel gebied. Gelet op het gesolliciteerd karakter en gezien niet kan blijken dat deze attesten werden opgesteld op basis van iets anders dan verzoeksters eigen verklaringen, hecht de Raad geen objectieve bewijswaarde aan deze stukken. Deze documenten worden bovendien niet ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen.

2.4.8. Gezien verzoekster haar politiek activisme in Djibouti geenszins hard weet te maken, hebben haar beweerde (politieke) arrestaties op 25 februari 2013 en op 1 mei 2014 evenmin grondslag.

2.4.9. Dat verzoekster in werkelijkheid geen problemen kende met de Djiboutiaanse overheid, wordt bevestigd door de vaststelling dat zij volgens haar eigen verklaringen in 2014 een visum verkreeg maar dit door onvoldoende financiële middelen niet kon gebruiken (gehoor 26 juni 2017, p. 14), dat zij volgens haar visumdossier op 26 maart 2015 een Djiboutiaans paspoort en een Frans visum verkreeg, en dat zij na confrontatie uiteindelijk toegaf ook in 2015 naar Frankrijk te hebben gereisd (gehoor 26 juni 2017, p. 42). Verzoekster verkoos ervoor deze reizen naar Europa achter te houden, daar zij aanvankelijk nog beweerde enkel in 2013 (vóór haar politieke activiteiten) en in 2016 (toen zij vluchtte naar België) in het buitenland te zijn geweest (gehoor 24 mei 2017, p. 7-8). Overigens bleef zij ontkennen dat zij eerder een Schengenvisum had, hoewel het visumdossier melding maakt van een Schengenvisum geldig van 7 juni 2011 tot 7 juli 2011. Verzoekster faalt niet enkel in haar medewerkingsplicht, ze legt moedwillig leugenachtige verklaringen af.

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“het administratieve dossier geen informatie inhoudt in verband met voormalige visumaanvragen”* en dat *“het administratieve dossier geen informatie [inhoudt] in verband met dit visum, die zou bevestigen dat de eiser effectief in 2011 een visum zou hebben aangevraagd en verkregen”*, bevat het administratief dossier wel degelijk de *“Demande de Visa Schengen”* van 19 mei 2015 op naam van verzoekster, waarin zij melding maakt van een paspoort met afgiftedatum 26 maart 2015 (tevens toegevoegd aan het aanvraagformulier) en van een eerder afgeleverd Schengenvisum geldig van 7 juni 2011 tot 7 juli 2011.

2.4.11. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster haar paspoort verkreeg in het kader van haar *“commerciële activiteiten”* en dat *“een vriend van zijn vader die hooggeplaatst was”* haar heeft geholpen dit paspoort te verkrijgen *“zonder de aandacht van de overheden aan te trekken”*, kan geenszins verklaren waarom verzoekster louter omwille van haar *“commerciële activiteiten”* het risico nam zich vrijwillig aan te bieden bij de overheid die haar zou vervolgen, noch waarom zij van deze overheid op haar eigen naam een paspoort en meerdere visa bekwam. Hetzelfde geldt voor het patent voor het uitoefenen van zaken van het ministerie van budget van 16 maart 2015 en het administratief certificaat van het ministerie van gezondheid (waarin wordt bevestigd dat zij vanaf 11 februari 2011 tot op de dag van het schrijven werkzaam was op neonatologie in het ziekenhuis van Balbala) van 29 oktober 2015, zoals door verzoekster voorgelegd op het Commissariaat-generaal.

2.4.12. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoekster, na de door haar toegegeven legale reis naar Europa in 2015, vrijwillig zou terugkeren naar Djibouti, waar zij beweerdelijk reeds tweemaal gearresteerd en mishandeld werd omwille van haar politieke activiteiten. Verzoeksters verklaringen dienaangaande, dat zij en haar reisgenoot besloten vroeger terug te gaan omdat ze onvoldoende geld hadden om de trip te doen die ze voor ogen hadden (gehoor 26 juni 2017, p. 42), bevestigen dat verzoekster toen geenszins de problemen, arrestaties en mishandelingen had meegemaakt waarvan zij thans melding maakt. Verzoekster handelwijze in Djibouti is geheel strijdig met enige vrees voor vervolging door haar overheden.

2.4.13. Wat betreft verzoeksters bewering gearresteerd te zijn naar aanleiding van de gebeurtenissen op 21 december 2015, merkt de Raad op dat deze arrestatie, voor zover al geloofwaardig daar zij hiervan geen begin van bewijs neerlegt, niet omwille van haar politiek lidmaatschap of activisme plaatsvond. Uit haar verklaringen blijkt dat zij niet persoonlijk werd geïdendeerd maar dat iedereen aanwezig aangehouden werd (vragenlijst DVZ, vraag 3.1; gehoor 26 juni 2017, p. 26, 33-34). De door haar op het Commissariaat-generaal neergelegde lijst van gewonden, waarop haar neef A.H.D. vermeld zou worden, maakt geen persoonlijke vervolging in hoofde van verzoekster aannemelijk, temeer daar verzoekster geen familiale band met deze persoon aantoonde. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt verder dat er geen informatie gevonden werd die erop wijst dat er voor of na 21 december 2015 incidenten of acties hebben plaatsgevonden waarbij de Yonis Moussa gemeenschap betrokken was, waardoor verzoekster uit deze eenmalige gebeurtenis en/of beweerde arrestatie hoe dan ook geen systematische problematiek of toekomstige vrees voor vervolging kan afleiden. Verzoekster toont geen vervolging haar in haar land voor haar komst naar België.

2.4.14. Verzoekster haalt aan dat zij (politieke) activiteiten in het België heeft ontwikkeld (*“réfugié surplace”*). Op het Commissariaat-generaal legde zij een attest van MRD van 9 mei 2017, een attest van MJO-Europe van 14 mei 2017, verslagen van werkbijeenkomsten van MRD België (van 28 januari 2017 en 25 maart 2017) met de enkele vermelding van de aanwezigen en genodigden, foto's, filmpjes en

Facebook-screenshots van haar politieke activiteiten in België neer, bij haar verzoekschrift voegt zij foto's van zichzelf op politieke activiteiten en ter terechtzitting legde zij een aanvullende nota met "foto's van de eiseres tijdens activiteiten van MJO" voor die zouden bevestigen "dat eiseres politiek actief is op het Belgische grondgebied".

Vooreerst merkt de Raad op dat er dienaangaande een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster in het geval van een terugkeer naar Djibouti problemen zou kennen omdat zij sinds haar aankomst in België actief zou zijn voor MRD en MJO-Europe. Gelet op bovenstaande vaststellingen toont zij immers niet aan dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond omwille van haar lidmaatschap en/of politieke activiteiten. Wel integendeel, verzoekster kreeg ondanks haar beweerde - maar niet aangetoonde - politieke activisme en meerdere arrestaties in 2015 alle administratieve medewerking van haar autoriteiten voor haar reis naar het buitenland. Verzoekster verkreeg een paspoort en visum, waarmee zij naar Frankrijk reisde. Bovendien meende verzoekster zelf dat ze niets te vrezen had nu ze na haar Europese reis vrijwillig terugkeerde.

Bijgevolg is redelijk aan te nemen dat de Djiboutiaanse autoriteiten verzoeksters handelingen en acties in België niet op de voet volgen. Verzoeksters loutere beweringen dat haar activisme in België uitgezonden wordt op "YouTube, Facebook en op elke pagina van de oppositie" (gehoor 26 juni 2017, p. 24) toont het tegendeel niet aan. Bovendien is het bezwaarlijk ernstig de Djiboutiaanse autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Djiboutiaanse migranten en zakenlui in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen kleinschalige politieke activiteiten ontwikkelen en de individuen die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Djiboutiaanse staat.

Verzoekster kan evenmin aannemelijk maken dat zij hierdoor (telefonisch of via Facebook) bedreigd werd. De door haar getoonde bedreigingen op Facebook kunnen bovendien gemakkelijk geënceneerd worden en hebben, bij gebrek aan ondersteunende geloofwaardige verklaringen, geen objectieve bewijswaarde. Hoe dan ook gaf verzoekster toe dat zij deze bedreigingen in België nooit heeft aangegeven bij de politie (gehoor 26 juni 2017, p. 39), wat de waarachtigheid ervan verder ondermijnt. De Raad ziet aldus niet in hoe verzoeksters in een dermate negatieve belangstelling van de Djiboutiaanse autoriteiten zou kunnen brengen dat zij bij een terugkeer gevaar zou lopen.

2.4.15. Verzoekster voert ten slotte nog aan dat zij in Djibouti besneden werd (type III, infibulatie), dat zij op 20 juli 2017 gedesinfibuleerd werd en dat zij bij een terugkeer naar Djibouti vreest haar familie ten schande te brengen als onbesneden ongehuwde vrouw en tevens vreest voor herinfibulatie. Dienaangaande brengt verzoekster bij: een lidkaart van GAMS, een medisch attest opgesteld door Dr. Caillet die vaststelde dat zij geïnfibuleerd werd en dat zij gedeeltelijk gedesinfibuleerd werd, een "fiche de réponse au référent" van Dr. Caillet van 2 mei 2017 met de vermelding dat zij werd besneden (type III) en een desinfibulatie wordt voorgesteld, een attest van 20 juli 2017 van het Centre Hospitalier Universitaire Saint-Pierre dat stelt dat zij werd opgenomen in het ziekenhuis om een "plastie vulvaire" te laten uitvoeren en dat een infibulatie vastgesteld werd, een attest van 27 juli 2017 van Fedasil om te bevestigen dat zij op 20 juli 2017 in het St. Pierre ziekenhuis een operatie tot desinfibulatie onderging en een medisch attest van 11 september 2017 opgesteld door Dr. Caillet waarin gesteld wordt dat zij op 20 juli 2017 volledig gedesinfibuleerd werd).

2.4.16. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier (“COI Focus: Djibouti: Mutilations génitales féminines (MGF)” van 20 april 2015) blijkt dat meerdere bronnen stelden dat herinfibulatie in Djibouti uiterst zeldzaam is (“La ré-excision ça devient rare.”, “La réexcision est pratiquée, mais c’est aussi un phénomène très marginal.”, “La ré-infibulation [...] c’était 0% parmi nos patientes [...] c’est extrêmement rare à Djibouti.”); (“COI Focus: Djibouti: Mutilations génitales féminines (MGF)” van 20 april 2015, p. 7). De informatie geeft aan dat er geen andersluidende informatie gevonden werd.

Uit deze informatie kan dan ook enkel blijken dat er in Djibouti geen sprake is van systematische en automatische toepassing van herinfibulatie. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoekster problemen zou kennen omdat zij thans gedesinfibuleerd werd, temeer gezien zij reeds partieel gedesinfibuleerd was. Verzoekster blijkt bovendien een zelfstandige zakenvrouw van 32 jaar, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij als uitzondering op de regel gedwongen zou worden tot een praktijk die dermate zeldzaam is.

Daarenboven kan hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaring als ongehuwde onbesneden vrouw te moeten terugkeren naar Djibouti, daar uit haar visumaanvraag (“Demande de Visa Schengen” van 19 mei 2015) blijkt dat verzoekster gehuwd is, wat zij echter steeds ontkende tijdens haar asielprocedure. Verzoekster meet zich dan ook op dit belangrijke punt een verzonnen profiel aan.

2.4.17. De overige door verzoekster voorgelegde stukken (identiteitskaart, uittreksel van geboorteakte en werkplanningen) betreffen louter verzoeksters identiteit en werkzaamheden, die als dusdanig niet betwist worden. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de identiteitskaart, afgeleverd op 15 maart 2004, vermeldt dat zij “*studente*” is, terwijl zij zelf aangaf in 1997 (op 12-jarige leeftijd) met school gestopt te zijn (gehoor 26 juni 2017, p. 12), wat er nogmaals op wijst dat verzoekster haar werkelijke profiel tracht achter te houden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster op meerdere belangrijke punten leugenachtige verklaringen aflegt terwijl op haar de plicht ligt om nauwgezet en waarachtig haar identiteit, haar leefwereld en haar asielmotieven uiteen te zetten. Verzoekster faalt manifest in haar medewerkingsplicht.

2.4.18. Het psychologisch rapport van 14 mei 2017, van de psychologe-seksuologe Slangen van Jupille, waarin de diagnose van PTSD wordt vermeld op basis van verzoeksters bezoeken aan het ‘Bureau Médical du Centre’ waarin ze haar asielaanvraag uitzette, en het medisch attest van 5 april 2016 waarin de dokter van Fedasil stelt dat verzoekster verklaart pijn aan haar pols te hebben, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een psycholoog of arts doet immers louter vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Verder maakt het psychologisch attest evenmin melding van mentale problemen van die aard dat ze een negatieve invloed zouden hebben (gehad) op de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Het attest wijst er niet op dat verzoeksters geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster tijdens haar verschillende gehoren, manifest en aanhoudend leugenachtige verklaringen aflegde wat minstens een alertheid en slimheid veronderstelt nu dit merkkelijk moeilijker is dan de waarheid te vertellen.

2.4.19. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Djibouti een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat de aangevoerd schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat zij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Aangaande de aangevoerde schending van *“artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift werd nagelaten.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK